

De verbazingwekkende Aleppo Codex

https://www.wayoflife.org/reports/the_amazing_journey_of_the_aleppo_codex.php, 23-7-2019

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

De Aleppo Codex is een handgeschreven Hebreeuwse bijbel geproduceerd door Masoretische schriftgeleerden in Israël in de 10de eeuw na Christus. Het is een codex, wat betekent dat het een ingebonden boek is in plaats van een boekrol.

De Aleppo Codex, “de kroon” (*Keter*) genoemd, was de top van het werk van de Masoretische schriftgeleerden die de Hebreeuwse Geschriften bewaarden na de verspreiding van de Joden na de eerste en tweede Romeins-Joodse oorlogen (70 en 135 nC) en in het bijzonder na de wijdverspreide verwoesting als gevolg van de opkomst van de islam in de 7de en 8ste eeuw na Christus.

De Masoreten werkten van ongeveer de 6de tot de 10de eeuw, in Tiberias aan de oevers van de Zee van Galilea, evenals in Jeruzalem en in Babylon. (Links een blad van de Aleppo Codex).

De Masoreten waren buitengewoon voorzichtig met het bewaren van de tekst, die zij in elke letter als het Woord van God beschouwden.

Ze bepaalden eerst de juiste Hebreeuwse tekst. Het is bekend uit de Dode Zee Rollen dat er in de twee eeuwen voor Christus enkele Hebreeuwse teksten waren die niet exact overeenkwamen met de tekst bewaard door de Masoreten. Maar deze zijn in de minderheid in de grotten van de Dode Zee. De meeste Dode-Zeerollen zijn “vrijwel identiek aan de Masoretische tekst” (Vander Kam en Flint, *The Mean of the Dead Sea Scrolls*, 2004, p. 105).

Nadat ze hadden vastgesteld wat zij als de juiste Hebreeuwse tekst beschouwden, bewaarden de Masoreten deze vervolgens in volmaakt detail. Ze telden elk woord en elke letter en waren uiterst nauwkeurig in het schrijven van de rollen.

Ze creëerden ook een systeem van vocalisatie-tekenen om aspecten van de Hebreeuwse tekst te behouden die eerder mondeling waren overgedragen. De Masoreten produceerden een stelsel van **klinker** of **vocalisatie markeringen**. (De Hebreeuwse handschriften in de Dode Zee helen, bijvoorbeeld meestal consonantisch.) Zij produceerden ook een systeem van **cantillatie-noteringen** die het accentueren van woorden en de melodie of zangstijl voor openbare lezing beschrijven. Deze geven aan welke woorden samen moeten worden gelezen, waar de hoofd- en secundaire nadruk moeten worden gelegd, wanneer de stem moet worden verheven of lager moet worden gezet en wanneer “een extra fractie van een seconde moet gerokken worden bij lettergrepen die dreigen te worden ingeslikt” (MH Goshen-Gottstein, “The Aleppo Codex and the Rise of the Massoretic Bible Text”, *The Biblical Archaeologist*, Vol. 42, No. 3, Summer 1979).

Het Masoretische apparatus (de *Masorah* genoemd) bestaat uit duizenden annotaties die de spelling en het geluid van elk woord in de Hebreeuwse Bijbel beschrijven. Er waren drie Masoretische annotatiesystemen: Tiberiaans, Palestijns en Babylonisch, maar de Tiberiaanse had de overhand.

Het was de Masoretische Hebreeuwse tekst die in de 15de en 16de eeuw werd gedrukt en die de basis vormde voor de bijbels die tijdens de grote zendingsbeweging naar de einden van de aarde gingen. De belangrijkste gedrukte Hebreeuwse Bijbel was de Ben Hayim of de Bomberg. “De beroemde masoretische geleerde Ginsburg heeft betoogd dat het een goede weergave was van de Ben Asher-tekst” (“De 1524 Second Rabbinic Bible: Mikraot Gedolot” Bible Manuscript Society).

“De vroegste gedrukte edities van de Hebreeuwse Bijbel stammen uit het laatste kwart van de 15de eeuw en het eerste kwart van de 16de eeuw. De oudste Masoretische codices stammen uit het einde van de 9de eeuw en het begin van de 10de eeuw. Een vergelijking van de twee laat zien dat er zich gedurende de tussenliggende 600 jaar geen tekstuele ontwikkelingen hebben voorgedaan. Een enkele gestandaardiseerde recensie genoot een absoluut monopolie en werd door de schriftgeleerden met verbazingwekkende trouw overgedragen. Geen van de middeleeuwse Hebreeuwse manuscripten en geen van de duizenden fragmenten die in de Cairo Geniza (synagoge-opslagruimte) bewaard zijn gebleven, bevatten afwijkingen van enige betekenis uit de ontvangen tekst” (“The Christian Canon”, *Encyclopedia Britannica*).

Een reden waarom de Masoreten zo voorzichtig waren, was dat ze geloofden dat ze de Schriften niet langer correct begrepen en dat ze de tekst zorgvuldig moesten overbrengen zodat ze op een dag de juiste betekenis konden krijgen.

“De tekst moet perfect zijn omdat een imperfecte tekst informatie verliest die essentieel is voor de goddelijke boodschap van het boek. Het is niet alleen dat we precies moeten weten wat de woorden betekenen, vertelt de joodse traditie ons, omdat WE NIET PRECIES WETEN WAT ZE BETEKENEN; MISSCHIEEN WAT WE OOIT WISTEN; EN MISSCHIEEN WAT WE OOIT OPNIEUW ZULLEN WETEN, maar voor nu moet de informatie worden bewaard, zelfs als deze ons begrip te boven gaat. Een klein klinkerteken, dat slechts een heel klein verschil maakt in hoe een woord wordt uitgesproken - het uitrekken van de lettergreep *ah* bijvoorbeeld tot *aah* - kan waardevolle en geheime informatie bevatten” (Matti Friedman, *The Aleppo Codex*).

Dit is een zielige erkenning en het is de vervulling van de verschrikkelijke waarschuwing van de profeet Jesaja:

“Zie, de hand van de HEERE is niet te kort dat ze niet zou kunnen verlossen, en Zijn oor is niet toegestopt dat het niet zou kunnen horen. Maar uw ongerechtigheden maken scheiding tussen u en uw God, uw zonden doen Zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij u niet hoort. (...) Daarom is het recht ver van ons en bereikt de gerechtigheid ons niet. Wij zien uit naar licht, maar zie, er is duisternis; naar stralend licht, maar wij wandelen in donkerheid. Wij tasten als blinden langs de wand, ja, wij tasten als mensen zonder ogen, wij struikelen midden op de dag, als in de schemering, wij verkeren, zoals de doden, in woeste plaatsen. Wij grommen allen als beren, en wij kirren voortdurend als duiven. Wij zien uit naar recht, maar het is er niet; naar heil, maar dat is ver van ons. Want onze overtredingen zijn talrijk voor U en onze zonden getuigen tegen ons. Want onze overtredingen zijn bij ons, onze ongerechtigheden, wij kennen ze: het overtreden en het liegen tegen de HEERE en het zich afkeren bij onze God vandaan, het spreken van onderdrukking en afvalligheid, het zwanger zijn en melding maken van leugenachtige woorden vanuit het hart” (Jesaja 59: 1-2, 9-13).

De profeet Amos voegde eraan toe: “Zie, er komen dagen, spreekt de Heere HEERE, dat Ik honger in het land zal zenden; geen honger naar brood, geen dorst naar water, maar om de woorden van de HEERE te horen. Dan dolen zij van zee tot zee, van noord tot oost trekken zij rond, om het woord van de HEERE te zoeken, maar zij zullen het niet vinden” (Amos 8:11-12).

De Aleppo Codex wordt “De Kroon” genoemd omdat hij wordt beschouwd als de meest perfecte versie van de Masoretische Hebreeuwse tekst. “Het is het enige manuscript van de hele masoretische Bijbel waarin de overeenkomst tussen tekst en masoretische notatie vrijwel perfect is” (M.H. Goshen-Gottstein).

De Codex is geschreven in prachtige letters, lijnen en kolommen door Shlomo Ben Boya’a, en de Masorah is toegevoegd door de beroemdste Masoretische geleerde, Aaron Ben Asher, zoon van Moshe Ben Asher. Ze waren de top van een familie van Masoreten-geleerden die er vijf of zes generaties lang aan hadden gewerkt. De Codex werd voltooid rond AD 930 in Tiberias. De volgende informatie is afkomstig van een inscriptie die in de Codex werd geschreven toen hij een eeuw later door de Karaïeten werd gekocht:

“Dit is de volledige codex van de vierentwintig boeken, geschreven door onze leraar en rabbijn Shlomo bekend als Ben Boya’a, de snelle schrijver, en de geest van de Heer leidde hem, en het werd ge vocaliseerd en met grote zorgvuldigheid overgedragen door de grote geleerde en wijze, de

heer van de schriftgeleerden en de vader van de wijzen, de leider van de geleerden, snel in zijn daden, wiens begrip van het werk uniek was in zijn generatie, meester Rabbi Aharon de zoon van meester Rabbi Asher, moge zijn ziel in het leven verbonden zijn met de profeten en vromen en rechtvaardigen”.

Een Karaïtische Jood kocht de Codex in ongeveer 1050 en bracht deze over naar de Karaïtische gemeenschap in Jeruzalem. De Karaïten accepteren alleen het gezag van de Hebreeuwse Bijbel en verwerpen de Talmoedische traditie. De Codex werd drie keer per jaar uit zijn opslagplaats gehaald en aan het publiek getoond. Hij werd ook beschikbaar gesteld voor onderzoek door wetenschappers die vragen met betrekking tot de Hebreeuwse tekst wilden oplossen.

In 1099 veroverden de katholieke ridders van de Eerste Kruistocht Jeruzalem, doodden en maakten vele Joden tot slaaf, en stalen Hebreeuwse geschriften voor losgeld. De Ben Asher Codex werd gereed door rijke Joden die in Egypte woonden en werd bewaard in een synagoge in Fustat, in de buurt van Caïro. Hij werd geleend door Rabbi Moshe Ben Maimon (Maimonides of Rambam) (1138-1204) en door hem uitgeroepen tot de meest accurate tekst. In zijn *Mishneh Torah*, een beroemd rabbijns commentaar, zegt hij: “In deze zaken vertrouwden we op de codex, nu in Egypte, die de vierentwintig Bijbelboeken bevat en die al enkele jaren in Jeruzalem was. Hij werd gebruikt als de standaardtekst bij het corrigeren van boeken. Vroeger accepteerde iedereen hem als gezaghebbend, want Ben Asher ging er jarenlang precies mee om en corrigeerde hem vaak. Ik vertrouwde erop in de Torah-rol die ik volgens de Joodse wet schreef”.

In de 14e eeuw werd de Codex verplaatst naar Aleppo, Syrië, waarschijnlijk door rabbijn David Ben Yehoshu'a, een achter-achterkleinzoon van Maimonides. Hij werd bewaard in de Centrale Synagoge, die al sinds de 5de eeuw bestond, hoewel soms beschadigd door islamitische indringers. De Codex werd bewaard in een ijzeren kist in een grot die traditioneel de Grot van Elia werd genoemd. Er waren twee sleutels voor de kist, zodat twee vertrouwde leden van de synagoge aanwezig moesten zijn om de Codex te verwijderen.

Naarmate de tijd verstreek, werd de Codex meer en meer behandeld als een magische talisman. Mensen gingen er vóór bidden op zoek naar geluk. “In de loop der jaren werd hij minder vereerd als een bron van wijsheid dan als een kostbaar bezit van grote leeftijd en waarde, zoals een juweel of een sieraad.... De joden van Aleppo zwoeren de eed op de kroon, staken kaarsen aan in de grot en baden daar voor het welzijn van de zieken” (Friedman, *The Aleppo Codex*).

Uiteindelijk beperkte de Joodse gemeenschap van Aleppo de toegang tot de Codex zelfs voor het voorbereiden van Hebreeuwse Bijbels. God gaf de Schrift aan Israël om een licht te zijn voor de naties (Deuteronomium 4:5-6), maar ze hielden het licht tegen. Dit begon niet met de synagoge in Aleppo. Toen God de profeet Jona gebod om in de 9e eeuw voor Christus tot Ninevé te prediken, probeerde hij in plaats daarvan naar Spanje te vluchten, en wilde niet dat de Assyriërs zich zouden kunnen bekeren. Jona ging uiteindelijk naar Ninevé nadat God er zich mee bemoeide door middel van de buik van een grote vis, maar nadat de Ninevieten zich bekeerden, werd de profeet boos op God voor het zegenen van hen.

De Aleppo-rabbijnen staan niet toe dat de Codex wordt gefotografeerd, op een paar pagina's na. Paul Kahle werd in de jaren dertig de toegang tot de Aleppo Codex geweigerd en in plaats daarvan wendde hij zich tot de Leningrad Codex, die een inferieure tekst is. Op deze manier werden latere edities van Kittel's *Biblia Hebraica* gecorrumpeerd en dit leidde moderne bijbelversies weg van de pure Hebreeuwse tekst. “De geschiedenis van interne disharmonie onder manuscripten begon toen en daar. Door verschillende tellingen is aangetoond dat de consonantische tekst van de Leningrad Codex - tot op heden ten onrechte verklaard als vrijwel identiek aan de codex van Aaron ben Asher - ongeveer het verst verwijderd is van die subtraditie” (MH Goshen-Gottstein, “The Aleppo Codex and the Rise of the Massoretic Bible Tekst”, *The Biblical Archaeologist*, Vol. 42, nr. 3, zomer 1979).

Nee, dank aan de Aleppo-rabbijnen, of andere rabbijnen, de leeuw van de Hebreeuwse Bijbel is al lang uit zijn kooi losgelaten. Dit gebeurde in de 16e eeuw toen de Masoretische Hebreeuwse Bijbel werd gedrukt door heiden-drukkers en door heiden-kerken tot aan de uiteinden van de aarde werd gepubliceerd.

Zelfs vóór de komst van Jezus werden de Hebreeuwse Geschriften begraven onder de rabbijnse traditie. Jezus vervulde de Messiaanse schrift in elk detail, maar Hij werd verworpen omdat Hij niet in overeenstemming was met de rabbijnse traditie. Hij zei tegen de Farizeeën: “Waarom overtreedt u ook het gebod van God door uw traditie?... Huichelaars! Terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, toen hij zei: Dit volk nadert tot Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich ver bij Mij vandaan; maar tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn” (Mattheüs 15:3-9).

De wet van Mozes werd tot een systeem van werkenreligie gemaakt, terwijl deze door God was bedoeld als een schoolmeester om zondaars naar Christus te leiden door hen hun verloren toestand te tonen en hen op Christus te wijzen door toonbeelden en profetieën.

“Wij weten nu dat alles wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn, opdat elke mond gestopt wordt en de hele wereld doemwaardig wordt voor God. Daarom zal uit werken van de wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd worden. Door de wet is immers kennis van zonde. Maar nu is zonder de wet gerechtigheid van God geopenbaard, waarvan door de wet en de profeten is getuigd: namelijk gerechtigheid van God door het geloof in Jezus Christus, tot allen en over allen die geloven, want er is geen onderscheid. Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus” (Romeinen 3:19-24).

“Zo is dan de wet onze leermeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof gerechtvaardigd zouden worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een leermeester. Want u bent allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus” (Galaten 3:24-26).

Paulus, die werd opgeleid door die grote rabbijn Gamaliël, beschreef wat er was gebeurd. “Maar Israël, dat de wet van de gerechtigheid najaagde, is aan de wet van de gerechtigheid niet toegekomen. Waarom niet? Omdat zij die niet uit geloof zochten, maar als uit werken van de wet. Want zij hebben zich gestoten aan de steen des aanstoots, zoals geschreven staat: Zie, Ik leg in Sion een steen des aanstoots en een struikelblok. En: Ieder die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden” (Romeinen 9:31-33).

Naarmate de tijd verstreek, werd laag na laag traditie toegevoegd door verschillende rabbijnen, en deze massa traditie werd geformuleerd in de Talmoed, die tot op de dag van vandaag de belangrijkste autoriteit van het rabbijnse Judaïsme is.

Het rabbijnse Judaïsme wordt ook verzuurd door occultische mystiek, Kabbala genoemd. Beschouw *The Guide of the Perplexed* door Maimonides, de meest gerespecteerde oude rabbijn. Dit zeer populaire en invloedrijke boek is een ondoorgrondelijk werk van de filosofie dat de Schrift begraaft onder bergen van allegorische mystiek. Voor Maimonides is God onkenbaar. Hij kan niet in taal worden beschreven. Hij heeft Zich niet geopenbaard, heeft niet door profeten gesproken. Voor Maimonides is de Bijbel een raadsel dat alleen kan worden doorgrond door diegenen die verder kunnen gaan dan de letterlijke betekenis ervan, om de diepten van de daarin verborgen geheimen te doorgronden. Maimonides' God lijkt meer op de hindoe-Brahman dan de Jahweh God van de Bijbel. Dit is rabbijns, talmoedisch, kaballa Judaïsme.

Omdat ze de betekenis van de Hebreeuwse Bijbel verloren hebben door opzettelijke blindheid, hebben veel Joden de bijbelse rollen zelf tot objecten van bijgelovige verering gemaakt. Hierna volgt een beschrijving van het gebruik van de Hebreeuwse rollen in de synagogen. “Boven op de boekrol staat vaak een zilveren kroon: de Joden kleden hun boek op als een koning en staan op respect als ze uit de ark wordt genomen, precies zoals ze zouden doen wanneer een hoogwaardigheidsbekleder de kamer binnenkwam”. Er is niets verkeerd met het respecteren van Gods Woord, maar het probleem is dat zij hun Koning 2000 jaar geleden verwierpen, toen “Hij tot de zijne kwam en de zijnen Hem niet aannamen” (Johannes 1:11). De Bijbel zelf is geen koning; hij wijst naar de Koning.

Toen de Verenigde Naties in december 1947 voor de verdeling van Palestina in Joodse en Palestijnse staten stemden, kwamen moslims in opstand en verbrandden de synagoge. Ten minste een deel van de Codex werd gered door de Joden en werd verborgen. Hij werd in 1958 uit Syrië naar Israël gesmokkeld, tien jaar nadat Israël de Onafhankelijkheidsoorlog won, en tegenwoordig is hij gehuisvest in het Shrine of the Book in het Israel Museum in Jeruzalem. Het getoonde boek bestaat uit één

vel van het origineel (zoniet een replica van een vel) bevestigd aan een dummyboek. Het origineel wordt bewaard in een kluis elders in het gebouw. “Toegang vereist drie verschillende sleutels, een magnetische kaart en een geheime code” (Friedman).

Ongeveer een derde van de Aleppo Codex ontbreekt (196 van de oorspronkelijke 491 originele pagina's). De ontbrekende delen omvatten het grootste deel van de Pentateuch (behalve het laatste deel van Deuteronomium beginnend met 28:16), drie pagina's uit Koningen (2 Koningen 14:21 - 18:13), drie pagina's uit Jeremia (Jeremia 29:9 - 31:34), drie pagina's van de kleine profeten (Amos 8:13 tot Micha 5:1, inclusief de boeken Obadja en Jona), vier pagina's van het einde van de kleine profeten (einde van Zefanja tot Zacharia 9:17, inclusief Haggai), twee pagina's uit Psalmen (Psalm 15:1 - 25:1), 36 pagina's uit de Geschriften (Hooglied 3:11 - 6:14 en de hele boeken Prediker, Klaagliederen, Esther, Daniël, Ezra, Nehemia).

De Aleppo Codex in handen van de moderne staat Israël begint met Deuteronomium 28:16, met de waarschuwing voor de vloeken die over Israël zouden komen als zij zich van Gods Woord zouden afkeren.

“Vervloekt zult u zijn in de stad en vervloekt zult u zijn op het veld. Vervloekt zal zijn uw korf en uw baktrog. Vervloekt zal zijn de vrucht van uw schoot en de vrucht van uw land, de dracht van uw koeien en de jongen van uw kleinvee. Vervloekt zult u zijn bij uw thuiskomen, en vervloekt zult u zijn bij uw weggaan. De HEERE zal vloek, verwarring en verderf onder u zenden, in alles wat u ter hand neemt en doet, totdat u weggevaagd wordt en u al spoedig omkomt vanwege uw slechte daden, waarmee u Mij verlaten hebt. De HEERE zal de pest aan u laten kleven, totdat Hij u vernietigd heeft en u verdwenen bent uit het land waar u naartoe gaat om het in bezit te nemen” (Deuteronomium 28:16-21).

Het is Deuteronomium 28 dat de hele geschiedenis van Israël sinds de Babylonische ballingschap geeft.

“U zult een verschrikking, een spreekwoord en een voorwerp van spot zijn onder al de volken waar de HEERE u naartoe voeren zal... U zult met weinig mensen overblijven, terwijl u zo talrijk was als de sterren aan de hemel, omdat u de stem van de HEERE, uw God, niet gehoorzaam geweest bent. En het zal gebeuren, zoals de HEERE Zich over u verblijdde om u goed te doen en u talrijk te maken, dat de HEERE Zich zo over u zal verblijden om u om te brengen en weg te vagen. U zult weggerukt worden uit het land waar u naartoe gaat om het in bezit te nemen. De HEERE zal u verspreiden onder al de volken, van het ene einde van de aarde tot aan het andere einde van de aarde. Daar zult u andere goden dienen, die u noch uw vaders gekend hebben, hout en steen. Daarbij zult u onder die volken niet tot rust komen en uw voetzool zal geen rustplaats hebben, want de HEERE zal u daar een bevend hart, kwijnende ogen en een treurende ziel geven. Uw leven zal voor u aan een zijden draad hangen; u zult nacht en dag beangst zijn en uw leven niet zeker zijn” (Deuteronomium 28:37, 62-66).

Deuteronomium 28 beschrijft zelfs de verwoestijning van het land, dat vroeger een paradijs was:

“Uw hemel, die boven uw hoofd is, zal van brons zijn, en de aarde, die onder u is, zal van ijzer zijn. De HEERE zal stuifzand en stof geven als regen voor uw land. Uit de hemel zal het op u neerdalen, totdat u weggevaagd bent” (Deuteronomium 28:23-24).

De vervulling van deze verbazingwekkende profetie toont aan waarom Israël tegenwoordig grotendeels droog en semi-droog is, terwijl het land als een paradijs wordt beschreven in de tijd van Mozes. Dit is de reden waarom de beroemde Amerikaanse schrijver Mark Twain het land in 1867 als volgt kon beschrijven: “Van alle landen die er zijn met een somber landschap, denk ik dat Palestina de prins moet zijn. De heuvels zijn kaal, ze zijn saai van kleur, ze zijn niet schilderachtig van vorm. De valleien zijn lelijke woestijnen omzoomd met een zwakke vegetatie die de uitdrukking heeft van treurig en moedeloos te zijn.... Het is een hopeloos, somber, hartverscheurend land. Palestina zit in zak en as. Daar bovenop broedt de vloek die haar velden heeft verdord en haar energieën heeft belemmerd.... Palestina is verlaten en ongelovig” (*The Innocents Abroad*).

Het feit dat Israëls Kroon vandaag begint met Deuteronomium 28, vinden we fascinerend en leerzaam. Het is alsof God zegt: “Israël heeft Mijn wet overtreden en veracht, en ik heb deze uit hun

meest gerespecteerde exemplaar verwijderd. Nu begint hun gerespecteerde boek met Mijn vloeken over de natie en Mijn beloften van herstel”. Deuteronomium 28 bevat de profetie van Mozes over wat er zou gebeuren met Israël als zij zich zou afkeren van Gods Woord, maar Deuteronomium 30 profeteert de terugkeer en bekering van Israël in Gods grote genade, die in de nabije toekomst zal worden vervuld.

“Het zal gebeuren, wanneer al deze dingen, de zegen en de vervloeking die ik u voorgehouden heb, over u komen, dat u het weer ter harte zult nemen onder alle volken waarheen de HEERE, uw God, u verdreven heeft. En u zult zich bekeren tot de HEERE, uw God, en Zijn stem gehoorzaam zijn, u en uw kinderen, met heel uw hart en met heel uw ziel, overeenkomstig alles wat ik u heden gebied. Dan zal de HEERE, uw God, een omkeer brengen in uw gevangenschap en Zich over u ontfermen. Hij zal u weer bijeenbrengen uit al de volken waarheen de HEERE, uw God, u verspreid had. Al bevonden uw verdrevenen zich aan het einde van de hemel, toch zal de HEERE, uw God, u vandaar bijeenbrengen en u vandaar weghalen. En de HEERE, uw God, zal u naar het land brengen dat uw vaders in bezit hadden, en u zult het weer in bezit nemen; en Hij zal u goeddoen en u talrijker maken dan uw vaders. De HEERE, uw God, zal uw hart en het hart van uw nageslacht besnijden, om de HEERE, uw God, lief te hebben met heel uw hart en met heel uw ziel, zodat u leven zult” (Deuteronomium 30:1-6).

Dit is slechts voor een klein deel een profetie van de huidige terugkeer. Alleen het gedeelte over de terugkeer naar “het land dat uw vaders bezaten” is tot nu toe vervuld. De belangrijkste focus van de profetie is een geweldige gebeurtenis die in de toekomst zal plaatsvinden, waarschijnlijk de nabije toekomst. Het is de nationale bekering van Israël en de oprichting van het Nieuwe Verbond (Jeremia 31). Het verwijst naar de tijd waarin de harten van het volk van Israël zullen worden besneden om Jahweh God lief te hebben en zijn stem te gehoorzamen. Dat is vandaag niet waar, maar het komt eraan.

Hieronder volgen links naar drie online facsimiles (kopieën) van de Aleppo Codex

http://commons.wikimedia.org/wiki/Category:Aleppo_Codex; <http://aleppocodex.org/>;
<http://www.tanachonline.org/manuscripts/>

God heeft Zijn Woord bewaard

Nadat Jeruzalem was verwoest door de Romeinen in 135 nC., begonnen de Masoretische schrijvers uiterst nauwgezet de Schriften te kopiëren om ze te bewaren. Zij telden elke letter van de Hebreeuwse Bijbel, en als er een vergissing werd gemaakt dan vernietigden zij het manuscript. **De meest bekende Masoretische Hebreeuwse Bijbel is de Aleppo Codex van 900 nC.** De protestantse hervormers gebruikten de Masoretische tekst als basis van de protestantse Bijbels zoals de Duitse Luther en de Engelse King James vertalingen [en de Statenvertaling]. In die tijd was het niet mogelijk te weten hoe de Hebreeuwse Bijbel eruitzag vóór 900 nC., omdat er geen manuscripten bestonden die ouder waren dan dit. Bijbelgelovigen vertrouwden op Gods belofte dat Hij Zijn Woord zou bewaren. Maar in de jaren (19)50 werden boekrollen gevonden van de Hebreeuwse Bijbel in grotten nabij de Dode Zee. Zij dateren tot 100-200 jaren vóór Christus, een vol millennium vroeger dan de Masoretische Aleppo Codex van de 10de eeuw nC.! Bijvoorbeeld, wanneer Jesaja 53 wordt vergeleken met de haast complete Grote Jesaja Rol uit de Dode Zee grotten en de Aleppo Codex, zijn er slechts drie letters die verschillen. Dit betekent dat de Hebreeuwse Bijbel succesvol bewaard is gebleven tot de tijd van de drukkunst, niettegenstaande het feit dat de Joden verspreid werden onder de naties en erg vervolgd werden. Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Synagoge.pdf>